

Pe voi, prieteni, vă mai strig!

Marin Mihalache

Când orologiu-și urcă timpul din lume-n evuri depărtate
Ce soare înflorește încă în recea lui singurătate?

Și-atâtea întrebări se-adună în noaptea gândului și oare
Pe cine să-ntrebăm când omul e semnul însăși de-ntrebare?

Ne despărțim, prieteni, iată cu gura plină de cuvinte
Dar noi rămâne-vom aproape de miezul clipelor fierbinte.

Ne arde patima în sânge curat ca vinul din pahare
De-acum ne despărțim, prieteni, pe firul vieții trecătoare.

Vom trece mări și țări, oceane, ne-om risipi printre străini
Dar nicăieri unde-om ajunge nu vom mai prinde rădăcini.

Ne vom visa în nopți de vară, când soarele va fi apus
Și nu vom ști de fiecare, cine-a rămas, cine s-a dus.

Cine mai stă la vatra sfântă s-aprindă candelă pe altare
Cine s-a dus pe alte țarmuri cu păsările călătoare.

Va naște vremea în tipare minuni peste minuni de-acu
Dar bucuria revederii și dorul de prieteni, nu.

Ne despărțim, prieteni, iată, dar voi trăiți cu mine-n gând
Și ne-om întoarce la izvoare, așa cum am plecat, pe rând.

Vom împărți cu moartea timpul, voi sânteți cel mai sfânt câștig
La marea lumii întrebare, pe voi, prieteni, vă mai strig.

Copyright © 2017 Marin Mihalache